

vojenské, tudíž v záležitosti veřejné, týkající se přímo životního zájmu státního, jest lékařský člen komise přehlížejíci povolán zjistiti vyšetřovancův tělesný a duševní stav, kterýžto stav jest zákonným podkladem rozhodnutí o způsobilosti k službě vojenské, a podati dobré zdání v tomto směru. Jest proto nález a dobré zdání lékaře podstatným a nepominutelným spolupůsobením při rozhodování záležitosti veřejné. Ničeho na tom nemění okolnost, že předseda komise přehlížejíci není bezvýminečně a naprosto vázán dobrým zdáním lékaře totiž jeho posouzením toho, co jako nález svůj byl dosvědčil. V případě, o nějž jde, zjistil soud nalézací, že obžalovaný darem sváděl úředníka v případě rozhodování záležitosti eminentně veřejné ku dosvědčení nějaké fiktivní vady sprostující služby vojenské, tudíž ku stranictví a k porušení povinnosti úřední. Jelikož zjištěný děj naplňuje dle řečeného skutkovou povahu § 105 tr. z., jest podřadění jeho pod § 311 tr. z. dle jeho doslovu vyloučeno. Opíraje se o zjištění soudu nalézacího, že Bedřich K., jak během trestního řízení bylo zjištěno, skutečně trpěl vadou, jeho nezpůsobilost ke službě vojenské vylučující, pro kterou též při přehlídce měl býti uznán nezpůsobilým, dovozuje zmateční stížnost, že o nějakém pokusu sváděti ku stranickosti neb ku porušení povinnosti nemůže býti řeči, poněvadž lékař Dr. František K. za takového stavu dle platných předpisů ve skutečnosti povinen byl prohlásiti Bedřicha K. nezpůsobilým; leč neprávem. Právním statkem chráněným § 103 tr. z. není objektivní správnost rozhodnutí, nýbrž integrita úředníková. Mravní tato záruka správného úřadování chráněna jest zákonem trestním, kdežto objektivní správnost zajištěna býti má odbornou kvalifikací úředníka. Lékař, jenž jako člen komise přehlížejíci za svůj nález vydává, co šetřením nezjistil, porušuje povinnost svou, dosvědčiti jen to, co byl nalezl, třeba okolnost jím dosvědčená, avšak jím nepoznaná, skutečnosti odpovídá. Jelikož dle zjištění rozsudkového obžalovaný hleděl lékaře darem pohnouti ku prohlášení nálezu fiktivního, jest po rozumu § 105 tr. z. bez významu, že pozdějším šetřením na jevo vyšlo, že Bedřich K. již v době přehlídky postižen byl tenkrát nepoznanou vadou sprostující služby vojenské. Není tudíž ani výtká zmatečnosti č. 9 a) § 281 tr. ř. odůvodněna.

Čís. 101.

Pro otázku předstížení (§ 51, odst. třetí tr. ř.) jest lhostejno, zda jednalo se o úkon přípravného vyhledávání či přípravného vyšetřování, zda v onom případě pachatel byl znám a, že další řízení bylo dle § 412 tr. ř. odloženo.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1919, Nd I 301/19.)

V záporném sporu o příslušnost, povstalém v trestní věci proti Rudolfu M. a spol., pro zločiny krádeže, nedokonané vraždy a veřejného násilí mezi krajskými soudy v Plzni a v Olomouci, rozhodl nejvyšší soud, že příslušným jest krajský soud v Olomouci.

Důvody:

Obvinění jsou podezřelí ze zločinu krádeže, trestného podle § 179 z. tr., spáchaného dne 16. března 1919 v Prostějově, a ze zločinu nedo-

konané vraždy, zločinu veřejného násilí a krádeže, spáchaných dne 23. března 1919 v Plzni. V obou případech jde o zločiny, pro které příslušnými jsou soudy porotní. V případě prvním podáno bylo oznámení trestní proti neznámým tenkrát pachatelům u okresního soudu v Prostějově dne 20. března 1919 a soud ten téhož dne zahájil vyhledávání obesláním svědků v seznamu uvedených. V případě druhém podáno bylo krajskému soudu v Plzni oznámení trestní proti neznámým pachatelům dne 24. března 1919, a téhož dne předsevat výslech poškozeného a svědka. Prvější řízení bylo k návrhu státního zastupitelství v Olomouci ze dne 1. dubna 1919 podle § 412 ř. tr. přerušeno, ve druhém pak krajským soudem v Plzni dne 1. dubna 1919 na podezřelého z činu Rudolfa M. vydán zatýkač. Za tohoto stavu věci jest jasno, že mezi příslušnými soudy v Plzni a v Olomouci rozhoduje předstížení, a že krajský soud v Olomouci předstihl krajský soud v Plzni. Na tom nemění ničeho okolnost, že při prvním výkonu vyšetřovacím (§ 51 odst. 3. ř. tr.), který předsevat okresní soud v Prostějově, pachatelé známi nebyli a že známými se nestali ani při přerušení vyhledávání, neboť zákon vykládá pojem předstíhnutí v ten smysl, že předstihl onen soud, který dříve než druhý nějaký výkon vyšetřovací předsevat. Že však k výkonům vyšetřovacím náleží i výkony vyhledávání a nikoli výlučně úkony náležející k přípravnému vyšetřování, plyne z toho, že pojmy »vyšetřování« a »přípravné vyšetřování« nejsou totožny a trestní řád sám na různých místech (§ 34, 64, odst. 2, 89, 357, odst. 4 a j.) užívá výrazu »vyšetřování« vůbec ve smyslu řízení trestního a § 66 tr. ř. výslovně rozlišuje výkony vyšetřovací (Untersuchungshandlungen), vztahující se k vyhledávání nebo k přípravnému vyšetřování. Nezáleží tedy na tom, byli-li okresnímu soudu v Prostějově, který první výkon vyšetřovací předsevat, pachatelé známi, čili nic, a rozhoduje čin in objecto, ve kterém výkon vyšetřovací předsevat byl a z něhož, třeba i později nebo i po přerušení řízení Rudolf M. a spol. obvinění jsou. Že pak vyšetřovací výkony, předsevaté ve příčině zločinu toho soudem okresním, zahrnují v sobě předstížení ve prospěch toho sborového nebo porotního soudu, k jehož obvodu dotčený soud okresní náleží, netřeba odůvodňovati.

Čís. 102.

Poměr zločinu, dle § 99 tr. zák. k přestupku § 496 tr. zák. spáchanému vyhrůžkou zlého nakládání.

Příbuzenským poměrem mezi vyhrožovatelem a ohroženým trestnost dle § 99 tr. zák. není vyloučena.

Tím, že pachatel a ten, komu bylo lehce na těle ublíženo, jsou z přízně a bydlí v témž domě, nemění se skutková podstata § 411 tr. zák. ve skutkovou podstatu § 525 tr. zák.

Odsouzen-li pachatel pro předražování a jiný ještě čin trestný, nutno uveřejnění v novinách obmeziti na prv naznačený čin trestný.

(Rozh. ze dne 20. listopadu 1919, Kr. II 86/19.)

Zmateční stížnosti obžalovaného Aloisa J. do rozsudku krajského soudu v Uh. Hradišti ze dne 1. března 1919, jímž stěžovatel byl vinným